

τάς ὁποίας ἐκράτουν μέχρι τοῦδε, καὶ νὰ ζητήσουν εὐ-
θηνότερας.

Τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν ἐωρτάσθη μετὰ τινος
βεδιασμένης ἐπισημότητος ἡ Πεντηκονταετηρίδος τοῦ
Συντάγματος. Κατὰ τὰ προαγγελθέντα τὸ Σωματεῖον
τῶν Συντεχνιῶν παρέθηκε γεῦμα εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον
τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, εἰς τὸ ὅποιον προσεκλήθησαν οἱ
ἐπιζῶντες καὶ οἱ υἱοὶ τῶν πρωτεργατῶν τῆς σепτεμβρι-
ανῆς μεταπολιτεύσεως· μετὰ μεσημβρίαν δὲ εἰς τὴν
αἴθουσαν τῆς ἐταιρείας τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ, ὅπου ἀρ-
κετὸς προσῆλθε κόσμος, ἐξεφώνησεν ὠραῖον πανηγυ-
ρικόν, ἐπὶ ὧραν διαρκέσαντα καὶ ζωηρῶς χειροκροτη-
θέντα ὁ κ. Τιμολέων Φιλήμων. Ἐκείθεν τὸ πλῆθος
διηυθύνθη πρὸς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, ὅπου,
μετὰ σύντομον προσλαλίαν τοῦ κ. Δ. Καλλιφρονᾶ, διε-
λύθη. Τὸ δ' ἐσπέρας ἡγουμένης τῆς Φιλαρμονικῆς
Μουσικῆς ἐγένετο διαδήλωσις μετὰ βεγγαλικῶν. Αἱ
ἐφημερίδες ἐδημοσίευσαν πλῆθος ἄρθρων ἐπὶ τῆς 3ης
Σεπτεμβρίου. Τὸ γενικὸν αὐτῶν συμπέρασμα, καὶ ἴσως
ἡ ἐπικρατοῦσα γνώμη, εἶνε ὅτι τὸ Σύνταγμα, καταπα-
τούμενον ἀνέκαθεν καὶ καταδολιευόμενον ὑπὸ τῶν πο-
λιτικῶν μας, εἶνε ἡ κυρία αἰτία τῆς παρουσίας κακο-
δαιμονίας, καὶ ὅτι ἐπέτειος τῆς ἀναρρήσεώς του ἐπο-
μένως πολὺ ὀλίγον εἶνε σήμερον ἀξία δημοτελοῦς
πανηγυρισμοῦ.

Γηραιὸς ἀπόμαχος τῆς δημοσιογραφίας, ὁ σατυρικός
ποιητὴς Σοφοκλῆς Καρούδης, ἀπέβισε τὴν παρ.
Παρασκευὴν πτωχός, ἐλεεινός, ἄφιλος, λησιμονημέ-
νος εἰς τὸ Δημοτικὸν Νοσοκομεῖον. Καὶ ὅμως ἔσχεν
ἡμέρας δημοτικότητος, δόξης ἀληθοῦς ὁ συντάκτης
τοῦ περιφήμου Φωτὸς καὶ ὁ ποιητὴς τῶν Τέκνων
τοῦ Δοξοπατρῆ, ὁ τὸσον ἐπιδράσας ἐπὶ τῆς κοινῆς
γνώμης, ὁ τόσα ἄτοπα ψέξας καὶ καυτηριάσας, ὁ τόσην
εὐφρίαν σκορπίσας. Ἄλλ' εἶχεν ἀπὸ ἐτῶν ἀμβλυθῆ ὁ
κλάμὸς του καὶ εἶχε στερεῦσει τὸ πνεῦμά του· τὸ δὲ
κοινὸν εἰς ἄλλους τῶρα πλέον ἔχον ἐστραμμένην τὴν
προσοχὴν, τὸν ἔβλεπεν ὡς ἐρείπιον καὶ τὸν ἐλησμόνει.
Ὀλίγοι, ὀλίγοι παρηκολούθησαν τὴν κηδεῖαν του,
τῇ ἐπιστάσῃ ἐπιτροπῆς ἐξ ἠθοποιῶν καὶ λογίων γενο-
μένην· οἱ δὲ θερμοὶ λόγιοι, οἱ ὅποιοι ἐξεφωνήθησαν ἐπὶ
τοῦ νεκροῦ του, μάλιστα ἐξήγειραν τὰς βαθέως τεθαμμέ-
νας ἀναμνήσεις, αἱ ὅποιαι συνδέονται μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ
Σοφοκλέους Καρούδου. Αὐτὴ εἰς τὸν ἀχάριστον τοῦτον
κόσμον εἶνε ἡ μόρα τῶν λογίων, τῶν ὁποίων προαπο-
θνήσκει τὸ πνεῦμα! . . .

Τὰ Οἰκογενειακὰ Γελοῖα, ἡ ἀνωνόμου συγ-
γραφῆς πρωτότυπος κωμῶδια, ἡ παρασταθεῖσα τὴν
παρελθοῦσαν Δευτέραν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῶν Ὀλυμ-
πίων, ἐδικαίωσε τὸν τίτλον τῆς. Εἰς τὴν πρώτην πρᾶ-
ξιν τὸ κοινὸν περιωρίσθη εἰς χασμῆματα, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ
μέσου τῆς δευτέρας ἡ ὑπομονή, ἡ τόσον μεγάλη ὑπο-
μονὴ τοῦ ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ ἐξηντήθη καὶ ἤρχισαν τὰ
ποδοκροτήματα καὶ οἱ συριγμοί. Ἐν μέσῳ γενικῆς θυ-
μηδίας, μεγαλοφώνων σχολίων καὶ διαβολικοῦ θορύβου,
κατεβιάσθη ἡ αὐλαίκα τὴν στιγμὴν δ' ἐκείνην, κατὰ
τὴν ὅποιαν ἐκφέρεται ἡ τελειωτικὴ περὶ τοῦ ἔργου κρί-
σις, ὅλα τὰ μαξιλάρια τοῦ θεάτρου ἐπυρέθησαν εἰς τὸν
ἄερα. Εἰς τὰς ἐφετεινάς ἀποτυχίας προσετέθη ἡ με-
γαλητέρα.

Πανηγυρική, ἐνθουσιώδης, λαμπροτάτη ἡ εὐεργε-

τικὴ τῆς κυρίας Παρασκευοπούλου, ἡ διοργανωθεῖσα
ὑπὸ δεκαμελοῦς ἐπιτροπῆς καὶ δοθεῖσα τὴν παρελθοῦ-
σαν Πέμπτην εἰς τὰ Ὀλύμπια, συμπράττοντος τοῦ
θιάσου Πρόσδου. Ἄνθη, στέφανοι, πτηνά, ποιήμα-
τα, χειροκροτήματα, ἐπευφημίαι, προσφωνήσεις, βεγ-
γαλικά, ἐνθουσιασμός. Τὸ ἀθηναϊκὸν κοινόν, ἀθρόον
συρρεῦσεν, ἀπέδειξεν ὅτι τιμᾶ ἐπαξίως τὴν καλλιτέ-
χνηδα, ἡ ὁποία διὰ τῆς ἰκανότητός της κατώρθωσε νὰ
ἐξυψώσῃ τὸ γόητρον τοῦ ἐλληνικοῦ θεάτρου, καὶ νὰ
παράσῃ τόσας ἐσπέρας γνησίας καλλιτεχνικῆς ἀπο-
λαύσεως.

Τὸ Σάββατον ἐπρόκειτο νὰ ἐκδοθῇ ὑπὸ τοῦ κ. Γ.
Φέξη, τὸ ἀ' φυλλάδιον τῆς Ἀθήνας μας, τοῦ προ-
αγγελθέντος ἀθηναϊκοῦ μυθιστορήματος τοῦ κ. Ν. Σπαν-
δωνῆ. Τὸ ἔργον εἶχε πολὺ βεκλαμαρισθῆ καὶ ὑπὸ τοῦ
ἐκδότου καὶ ὑπὸ τοῦ συγγραφέως, προσομιλῆτο δὲ με-
γάλη κατανάλωσις. Τοῦτο ἐνέβαλεν εἰς πειρασμὸν τίς
οἶδε ποῖον ἀντίζηλον κερδοσκοπικόν, καὶ ἰδοῦ, ὀλίγην
ὠραν πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ γνησίου ἔργου, ἐμφανίζε-
ται ἐν ἄλλο νόθον, πρωτότυπον καὶ αὐτὸ ἀθηναϊκὸν μυ-
θιστορήμα, φέρον τὸν ἐξῆς τίτλον «Αἱ Ἀθηναίμας».
Τὰ Μυστήρια, ὑπὸ Ν. Spontané, (πρῶν διπλωματι-
κοῦ ὑπαλλήλου ἐν Ἀθήναις), μετὰφρασις Γ. Δ. Φ.»
Ἐννοεῖται ὅτι με τοιοῦτον τίτλον ἡ ἐξέλεγχξις ἦτο δύς-
κολος καὶ ὅτι πολλοὶ ἠπατήθησαν, ὅταν δ' ἐξεδόθη μετ'
ὀλίγον τὸ γνήσιον, εὔρε τὸν κόσμον ὄλον ἐφωδιασμένον
μετὰ τὸ νόθον. Ἐξω φρονῶν ὁ κ. Σπανδωνῆς, τρέχει εἰς
τὴν Ἀστυνομίαν καὶ τὴν ἐπομένην προστρέχει εἰς τὸν
τύπον. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν κατώρθωσε τίποτε. Ἡ
κλοπὴ εἶνε μὲν προφανὴς καὶ ἡ ἀπάτη αὐτόδηλος, ἀλλὰ
ἐπειδὴ εἶνε τεχνικὴ καὶ καθ' ὅλους τοὺς τύπους, δὲν
εἶνε δυνατόν νὰ καταδιωχθῆ. Εἰς τὸ κοινὸν μόνον ἀπό-
κειται νὰ τὴν πατάξῃ, ἀλλὰ τὸ κοινὸν εἶνε τόσῳ εὐα-
πάτητον! Τί περίεργα εἶνε τὰ μέσα, τὰ ὅποια διαθέτει
ἡ βιβλιοκαπηλεία!

ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗ

Σωματικὴ καὶ πνευματικὴ κόπωσις.

Καθίσταται πολλάκις καθ' ὑπερβολὴν δυσχερὲς νὰ
βεβαιωθῶμεν περὶ τῆς ἀκριβοῦς αἰτίας ἢ τῆς ἀρχῆς
τῶν ἀσθενειῶν, καθ' ὅσον εἰς τὰς πλείστας ἐξ αὐτῶν
ἡ ἀρχικὴ αἰτία εἶτε διαλανθάνει ἡμᾶς, εἶτε εὐρίσκεται
συμπλεγμένη τοιοῦτοτρόπως μετ' ἄλλων αἰτίων, ὥστε
δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς διακεκριμένος νοσοποιὸς
παράγων. Ἰδιαιτέρως ὅμως δυσκολίαν ἀπαντᾷ ὁ θέλων
νὰ βεβαιωθῆ ὅποια ἀσθένεια δύναται νὰ πηγᾶσῃ
ἀμέσως ἐκ τῆς σωματικῆς κόπωσης. Διότι οὐχὶ
σπανίως ἡ ἐργασία γίνεται ὑπὸ συνθήκας νοσογόνους,
αἵτινες συνδυαζόμεναι μετὰ τοῦ καμᾶτου δύναται νὰ
προξενήσῃσιν ἀσθένειαν τοιαύται συνθήκαι εἶνε λ. χ.
ἡ ἐργασία ἐντὸς περιωρισμένων μερῶν μετὰ μεμολυ-
σμένης ἀτμοσφαιρας κλπ. ἡ υπαίθριος ἐργασία ὑπὸ τὸ
ψῦχος, τὸν ἥλιον, τὴν ὑγρασίαν, τὰς βλαβεράς ἀναθυ-
μιάσεις κλπ.

Ἐν τούτοις διαπρεπεῖς τῆς Ἑσπερίας ἰατροὶ συμ-
φανοῦσι καθ' ὅλου εἰς τοῦτο, ὅτι, ὅταν αἱ ὑγιειναὶ συν-
θηκαὶ τηρῶνται μετὰ τινος ἀκριβείας, ὁ σωματικὸς κά-
ματος δύναται πολλάκις νὰ φθάσῃ σχεδὸν μέχρις ἐξαν-
τλήσεως, χωρὶς ἐκ τούτου νὰ ἐπηρεασθῆ ἡ καθ' ὅλου
ὑγεία τοῦ ἀτόμου· διότι οἱ ἄνθρωποι, ὅταν ἐργάζονται
κατὰ κόρον, τρώγουσι καλῶς καὶ κοιμῶνται ἐπίσης
καλῶς, οὕτω δὲ ὁ ὀργανισμὸς ἀνακτᾶται τὰς κατὰ τὴν

ἐργασίαν ἀπολεσθεϊσας δυνάμεις. Τὸ αὐτὸ δύναται νὰ λεχθῆ ἐν μέτρῳ τινὶ περὶ πνευματικοῦ καμᾶτου. Ἄλλ' ὅμως ἡ υπερβάλλουσα τοῦ πνεύματος ἀπασχόλησις συνεπάγεται πολλάκις ἀκανόνιστον καὶ διακεκομμένην ἀνάπαυσιν, ἀπύνιαν ὅπωςδήποτε σοβαρὰν, διατάραξιν τῶν λειτουργιῶν τοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ βλάβην τῶν πεπτικῶν καὶ ἄλλων ὀργάνων.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω σαφηνίζεται, νομίζομεν, ἀποχρώντως ἐνδιαφέρον κοινωνικὸν ζήτημα, ὅτι δηλ. αἱ ἐργατικά τάξεις, ὅταν τρέφονται καὶ διακίονται καλῶς, οὐδὲν σχεδὸν ἔχουσι νὰ φοβηθῶσιν ἐκ τῆς ἐργασίας των, καὶ ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εὐρίσκονται μᾶλλον ἐξησφαλισμένοι κατὰ τῶν ἀσθενειῶν ἐκείνων, αἵτινες προσβάλλουσι συνήθως τοὺς διάγοντας πνευματικὸν καὶ καθιστικὸν βίον.

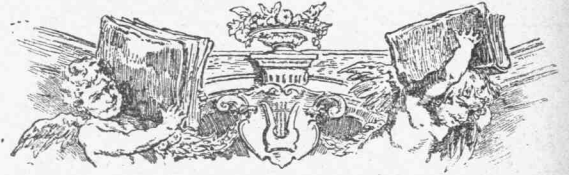
Θαυμασία ἐγκειρίσις.

Ἐν τῷ ἀρτίως συγκροτηθέντι ἐν Βερολίῳ 22ῳ συνεδρίῳ τῶν γερμανῶν χειρουργῶν, ὁ Δρ Ἄν ἐπαρουσίασε περίεργον περίπτωσιν προΐουσης τυφλώσεως.

Ἐπρόκειτο περὶ ἀσθενοῦς, ὅστις ἐστάλη εἰς τὸ νοσοκομεῖον μὲ τὴν διάγνωσιν ὅτι πάσχει ἐξ ἐγκεφαλικοῦ ὄγκου. Ὁ ῥηθείς ἦτο τριακοντούτης κρεωπώλης ὑγιῆς καθ' ὅλα μέχρι τότε, ἀλλ' ἰσχυρὸς οἰνοπνευματοπότης καὶ ζυθοπότης. Ἐκ τῆς ἐξετάσεως τῆς λειτουργίας τῶν ἐγκεφαλικῶν νεύρων οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐξαχθῆ ἡ γλώσσα ἐξαγομένη ἔκλινε πρὸς τὰριστερὰ (προσβολὴ τοῦ ὑπογλωσσίου νεύρου) ἡ ὄσφρησις εἶχε πάθει πολὺ, ἡ δὲ ἀκοή δὲν ἦτο τόσον καλὴ ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὠτός, ὅσον ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ. Ἐκτὸς τούτου παρεπονείτο ὁ πάσχων, ὅτι ἠθάνετο ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ μεγάλον ὑπόκωφον οὕτως εἶπειν πόνον, ἡ δὲ ὄρασίς του εἶχεν ἀπὸ ἐνὸς ἔτους σθεσθῆ ἀριστερόθεν μὲν ὀλοτελῶς δεξιόθεν δὲ σχεδὸν ὀλοτελῶς.

Ὁ Δρ Ἄν συνεπέρανεν ἐκ τῶν συμπτωμάτων ὅτι ἐπρόκειτο περὶ κύστεως ἐχινοκόκκιων ἐν τῷ προσθίῳ ἀριστερῷ λοβῷ· ἐπειδὴ δὲ ἦτο κίνδυνος κατὰ τοὺς ὀφθαλμιατροὺς νὰ χάσῃ ὁ πάσχων ἐντελῶς τὴν ὄρασιν του ἐντὸς βραχυτάτου χρόνου, ἀπεφάσισεν ὁ Δρ Ἄν νὰ προβῆ εἰς ἀνάτρησιν τοῦ κρανίου· ἐνήργησε λοιπὸν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ μετώπου τετραγωνικὴν τομὴν, ἧς ἐκάστη πλευρὰ εἶχε μῆκος 7 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου καὶ ἀφῆρσε τὸ κοπὲν τεμάχιον τοῦ κρανίου, πρὸς μεγάλην του ὀμως ἐκπληξίν δὲν εὔρε τὸν προσδοκώμενον ὄγκον. Ὅτε δὲ ἐκόψε τὴν σκληρὰν μὴνιγγα προέπεσαν ἀμέσως μέγα τεμάχιον ἐγκεφάλου, τὸ ὅποιον κατ' οὐδένα λόγον ἐχώρει πλεόν νὰ ἐπαναχθῆ εἰς τὴν πρῶνν θέσιν του. Ὁ Δρ Ἄν δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἄλλο τι ἢ νὰ κόψῃ νῦν τὸ τεμάχιον αὐτὸ καὶ ἠτοιμάσθῃ μετ' αὐτὸ νὰ βράσῃ πλεόν τὸ κρανίον, ὅτε νέον τεμάχιον ἐγκεφάλου ἀνεφάνη. Τῷ ἐπῆλθε νῦν ἡ ἰδέα ὅτι πιθανὸν νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὰς κοιλίας τοῦ ἐγκεφάλου μέγα ποσὸν ὑγροῦ προκαλοῦντος τὴν θλίψιν ταύτην τὴν φοβεράν. Ἐκέντησεν ὡς ἐκ τούτου τὸν ἐγκεφάλον διὰ σήραγγος καὶ πρὸς ἐκπληξίν του ἐπληρώθη αὕτη ὑπὸ διαχυεστάτου ὑγροῦ· ἐπαναλαθὼν τοῦτο δεκάκις ἐξήγαγεν οὕτω 100 γραμμάρια περίπου ὑγροῦ· τότε ὁ ἐγκεφάλος καὶ τὸ ἐξαχθὲν τεμάχιον ἐπανῆλθον πάλιν εἰς τὴν φυσικὴν των θέσιν, πίεσις δὲν παρετηρεῖτο πλεόν, ἡ δὲ περαιτέρω πορεία τοῦ ἐκτάκτους εὐνοϊκή. Ὁ πάσχων ἀπηλλάγη βαθυηδὸν ὅλων τῶν ἐνσπλήσεων καὶ ἰδίως τῆς ἐξασθενήσεως τοῦ μνημονικοῦ, ἧτις ἦτο προηγουμένως οὐσιωδестаτή, τῆς πίεσεως, ἧτις τῷ ἐδάχυνε τὸ μέτωπον, «ὡσάν νὰ εἶχε σπινδα ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου» κατὰ τὴν ἐκφρασίαν του, ἡ δὲ ἔντασις τῆς ὄρασεως ἐφθάσε τὴν κανονικὴν ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ὀφθαλμοῦ εἰς τρόπον ὥστε νὰ διακρίνῃ καλῶς πάντα τὰ ἀντικείμενα.

P*

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φιλολογικά

Ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἀσθενῶν ἀπεθίωσε τὸν παρελθόντα Αὐγουστον ἐν Πετρούπολει εἰς τῶν μεγίστων ρώσων ποιητῶν, ὁ Ἀλέξιος Ἀποῦστιν. Ἦτο πενήτηκοντα δύο ἐτῶν, κατὰ τὰ τελευταῖα δὲ ἔτη τῆς ζωῆς του εἶχε παύσει νὰ γράφῃ. Ἐκ τῶν ἀρίστων αὐτοῦ ἔργων θεωρεῖται ἡ Ἱστορία τῶν Χωρίων.

Ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει τοῦ φιλολογικοῦ περιοδικοῦ Ἐρμοῦ ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Διέλις ἀπόσπασμα τῆς ἀρτι εὑρεθείσης συγγραφῆς τοῦ Μένωνος, μαθητοῦ τοῦ Ἀριστοτέλους, ἐπιγραφομένης Ἱατρικῆ Συναγωγή καὶ περιλαμβάνουσας ὅλα τὰ ἐν Ἑλλάδι συστήματα ἱατρικῆς καὶ ὑγιεινῆς. Τὸ πολῦτιμον τοῦτο σύγγραμμα ἦτο γνωστὸν μόνον ἐξ ἀποσπασμάτων τοῦ Γαλιηνού καὶ ἄλλων μεταγενεστέρων εὐρέθη δὲ μεταξὺ τῶν παπύρων, τοὺς ὁποίους ἠγόρασεν ἐν Αἰγύπτῳ τὸ Βρεττανικὸν Μουσεῖον.

Ἐν προεβηκυία ἡλικίᾳ ἀπέθανε πρότινον ἡμερῶν ἐν Παρισίοις, ἐν τῷ ἐπὶ τοῦ βουλευθάρτου τῶν Καποκίνων οἰκίῳ αὐτῆς, ἡ ποιήτρια Ἀναῖς Ségalas. Θυγάτηρ τοῦ Καρόλου Μενάρ, συγγραφέως τοῦ Φίλου τῶν ζῶων, ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις τῷ 1814, δεκαεπταετίς δὲ μόλις ἐξέδωκε τὴν πρώτην αὐτῆς ποιητικὴν συλλογὴν. Νεωτᾶτη νυμφευθεῖσα ἐξηκολούθησε νὰ γράφῃ ποιήματα, μυθιστορήματα, δράματα, ἄρθρα κτλ. ἐπὶ μακρὸν διατελέσασα συντάκτις τοῦ Musée des Familles καὶ κατακτῆσασα τὴν ἀγάπην τῶν παιδιῶν καὶ τῶν νεανίδων, πρὸς τὰς ὁποίας ἀπηυθύνοντο κυρίως οἱ τρυφεροὶ τῆς στίχοι. Ἐκ τῶν συλλογῶν τῆς ἐπαίνουνται τὰ Διαβατικὰ Πιπρὰ καὶ ἐκ τῶν μυθιστορημάτων τῆς τὰ Μυστήρια τοῦ Οἴκου. Τῆς Ἀναῖδος Ségalas εἶνε καὶ οἱ κατωτέρω ὄρατοι στίχοι, οἱ ὁποῖοι ἀπεδίδοντο καινῶς εἰς τὸν Οὐγγῶ, ὡς τούτου δ' ἔχουν μεταφρασθῆ, νομίζομεν, καὶ ἐλληνιστί:

Squelette, reponds-moi! qu' as-tu fait de ton âme?
Flambeau, qu' as-tu fait de ta flamme?
Cage deserte, qu' as-tu fait
De ton bel oiseau, qui chantait?
Volcan, qu' as-tu fait de ta lave?
Qu' as-tu fait de ton maitre, 'esclave?

Ἐπιστημονικά

Ὁ ἐπιφανὴς γεωλόγος Ριχάρδος Λέφιος ἐξέδωκεν ἐσχάτως πόνημα μόχλων δεκαετῶν, τὴν Γεωλογίαν τῆς Ἀττικῆς. Ὁ ἐπισυνημμένος τῇ συγγραφῇ γεωλογικὸς χάρτης τῆς Ἀττικῆς ἐξ ἑννέα φύλλον, εἶνε ἀριστοτέλεσμα χροτογραφικῆς τέχνης.

Κατὰ τὰς ἐν Καλλιφρόνῃ ἀνασκαφὰς τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐπιτροπῆς εὐρέθησαν ἐσχάτως δύο ἀνάγλυφα καλῆς τέχνης, ἀλλ' ἐφθαρμένα. Τὸ ἐν παριστᾷ ποιητῆν Θεῶν, διακρίνονται δὲ καθαρῶς ἐπ' αὐτοῦ ὁ Ζεὺς, ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ Ἥρα, ἡ Νίκη.

Ἐβεβαίωθη ὁ θάνατος τοῦ Ἐμῖν Πασᾶ, τοῦ περιφήμου ἐξερευνητοῦ τῆς Ἀφρικῆς. Κατὰ τὰς διηγήσεις τοῦ ἀγγλοῦ Σουάν, ἀρτι ἐπανελθόντος ἐξ Οὐζιζί εἰς Λονδίνον, ὁ Ἐμῖν Πασᾶς ἐπεσε θύμα Ἀραβῶν φυλάρχου εἰς τὴν χώραν τοῦ Σεῖδ-Βιν-Ἀβέδ, ἀποθανὼν διὰ μαχαίρας καὶ ριφθεὶς εἰς τὸν Μανυέμαν. Ὁ Ἐμῖν Πασᾶς τοῦ ὁποίου γνωστὸς εἶνε ὁ πολυτάραχος καὶ περιπετειώδης βίος, κατήγετο ἐξ Ἑβραίων, — τὸ ἀληθές του ὄνομα ἦτο Ἰσαὰκ Σνίτσερ, — ἐγεννήθη δὲ πρὸ 53 ἐτῶν ἐν Νάισε. Ἀποθνήσκων καταλείπει μίαν θυγατέρα, ἐκπαιδευμένην ἤδη ἐν Γερμανίᾳ.